

get til at rejse, saa snart han er bleven ordentlig orienteret derovre paa Færøerne. Det har sin Betydning, naar vi vel at mærke have dygtige Embedsmænd. Man har gjort gældende i Lagtinget, at denne Embedsmands Rejser medføre nok saa betydelige Udgifter, særlig efter at han er bleven Formand i Overlandvæsenskommissionen. Det er ogsaa meget rigtigt, men jeg vil dog her gøre opmærksom paa, at Sorenskriverens Embedsrejser ere formindskede lidt, idet nemlig en hel Del Tingrejser ere bortfaldne efter Loven af 1. April 1896. Da afløstes nemlig de ordinære Vaar- og Høstting for Strømø, Østerø, Vaagø, Sandø og Norderø-Syssel, og disse henlagdes i Stedet til Thorshavn. Derved blev Sorenskriveren fritagen for at foretage mange Rejser, som Befolkningen saa maa foretage. Jeg vil dog ikke have anmærket dette for at fremføre noget, der ikke skulde tale til Fordel for dette Tillæg. Tværtimod, jeg mener, at i Almindelighed maa man sige, at Rejserne for Sorenskriveren oppe paa Færøerne ere større i Omfang, end de have været, særlig ved hans Arbejde i Overlandvæsenskommissionen. Jeg har selv stemt for dette Løntillæg i Lagtinget, hvor det er enstemmig vedtaget baade for Amtmandens og Sorenskriverens Vedkommende, og jeg skal paa det bedste anbefale det til velvillig Vedtagelse i det høje Ting, samtidig med at jeg takker den højtærede Justitsminister for Fremsættelsen af Forslaget.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3873.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

H. P. Pedersen: Jeg vil begynde med at udtale en Tak til den højtærede Justitsminister for Fremsættelsen af dette Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr, thi derved har Ministeren imødekommet et længe næret Ønske hos mange Landmænd. Det er klart, at der er ingen Handler, som saa let kunne give Anledning til Tvistigheder som Handel med Husdyr, fordi det er levende Væsener, det gælder, og disse kunne være udsatte for mange Sygdomme og kunne lide af mange Fejl, som ikke kunne konstateres i det Øjeblik, der handles. Ogsaa hos de handlende kan der være flere Ting, som kunne give Anledning til Tvistigheder og Processer. Der kan være personligt Drilleri, der kan være Vindesyge, og der kan ogsaa være Uvidenhed om og Ukendskab til alle de Fejl, som forefindes hos Dyrene. Jeg skal nævne nogle Eksempler. Naar det er personligt Drilleri, er det selvfølgelig Smaating, det drejer sig om, og jeg vil nævne et saadant Eksempel.

Der var to Mænd, som boede i samme Sogn, og som handlede om en Kælveko, og da Koen fik Kalv, viste det sig, at der var noget i Vejen med den ene Patte. Køberen mente, at Koen maatte have haft denne Fejl ogsaa hos Sælgeren, og Sælgeren paastod, at Koen var reel i den Tid, han var Ejer af den. Det førte til Proces, og det gik med denne Proces som med saa mange andre, at den trak i Langdrag og varede, indtil Koen kælvede igen, og saa viste der sig det mærkværdige, at da den kælvede næste Gang, var det godt med alle fire Patter. Derved bortfaldt Processen, men den havde nok kostet en Del Penge og voldt en hel Del Ærgrelse. Alle den Slags Bagateller kunne let afgøres, naar sagkyndige Folk træde til som Voldgiftsmænd.

Jeg skal ogsaa nævne et Eksempel paa Vindesyge, altsaa hvor Folk ville gøre sig Fordel paa andres Bekostning. Det hænder ikke sjældent ved Hestehandel, at man køber en Hest, og det er en Aftale, at Hesten skal fodres godt og ikke maa bruges, og saa skal den afleveres i Løbet af 4 Uger. Men hvis det saa hænder, at